

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. L.**
zastoupen daňovým poradcem Ekonomické služby Přerov s.r.o.
sídlem Velká Dlážka 542/4, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. 35467/24/5100-41453-713401 a č. j. 35468/24/5100-41453-713401, ve věci zajištění daně

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. 35467/24/5100-41453-713401 (dále jen „Rozhodnutí 1“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeny zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 10. 2024, č. j. 3645284/24/3200-80542-810008 a č. j. 3645415/24/3200-80542-810008. Dále se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č. j. 35468/24/5100-41453-713401 (dále jen „Rozhodnutí 2“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeny zajišťovací příkazy správce daně ze dne 16. 10. 2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje

č. j. 3644939/24/3200-80542-810008, č. j. 3645049/24/3200-80542-810008, č. j. 3645187/24/3200-80542-810008 a č. j. 3645225/24/3200-80542-810008. Zajišťovacími příkazy, které byly potvrzeny Rozhodnutím 1 byla zajištěna daň dosud nestanovená, zatímco u Rozhodnutí 2 daň dosud nesplatná.

2. Žalobce namítl, že žalovaný měl ve dvou případech slabé důvody pro naplnění podmínky pravděpodobnosti budoucího stanovení daně. Dále namítl, že žalovaný měl jednoznačně slabé a nedostatečné důvody pro fikci, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, aby mohl vydat zajišťovací příkazy.
3. Konkrétně k důvodům svědčícím budoucímu stanovení daně uvedl, že ve čtyřech případech (Rozhodnutí 2) je daňová povinnost předmětem odvolacího řízení a rozhodnutí o stanovení daně nenabylo právní moci. Žalobce poukázal na skutečnost, že sám žalovaný připouští, že důvody pro naplnění podmínky pravděpodobnosti budoucího stanovení daně jsou slabší v případě Rozhodnutí 1. Žalobce namítá, že dostatečně vyvrátil pochybnosti orgánů finanční správy týkajících se přijatých zdanitelných plnění v hodnotě do 10 000 Kč. Žalobce v průběhu předcházejícího řízení dostatečně vysvětlil, co je předmětem jeho ekonomické činnosti. Důvodem nepředložení dokladů je skutečnost, že tyto byly zničeny při havárii.
4. K důvodům svědčícím o budoucí nedobytnosti daně uvedl, že žalovaný ani správce daně neprovedli majetkovou analýzu žalobce ve vztahu k budoucímu vývoji žalobce. Stav na bankovním účtu žalobce v době vydání zajišťovacích příkazů převyšoval hodnotu zajištěné daně. Žalovaný nedostatečně vyhodnotil skutkový stav ohledně majetkové situace žalobce a vůbec nehodnotil jeho schopnosti v budoucnu splácet daňové závazky ze své ekonomické činnosti. Převod nemovité věci na svého syna žalobce odůvodnil tím, že tento postup byl domluven již dlouho před samotným zahájením kontrolních postupů ze strany správce daně, a to prostřednictvím dohody o vyrovnání nemovitého majetku ze dne 25. 12. 2017, kterou žalobce přikládá jako přílohu žaloby. K účasti žalobce ve společnosti Betkolor Industry s.r.o. (dále jen „Betkolor“) uvedl žalobce, že žalovaný neprovedl podrobnější účetní a finanční analýzu této společnosti. Úvaha správce daně o kumulaci finančních prostředků na bankovních účtech je zcestná. Z analýzy bankovních účtů žalobce nelze prokázat riziko toho, že žalobce nebude schopen daň uhradit. Žalovaný porovnává trendy podnikatelské činnosti žalobce za roky 2019-2023 prostřednictvím podaných řádných přiznání DPH a přiznání DPFO. Dle analýzy žalovaného, je údajně trendem podnikatelské činnosti žalobce stagnace, a tedy jeho podnikání nelze považovat za stabilní a spolehlivý zdroj příjmů. Žalobce upozorňuje, že obecně nelze žádnou podnikatelskou činnost označit za stabilní. Je to přímo v rozporu s charakterem podnikání jako takovým, navíc subjekty podnikající v jakékoliv právní formě nemohou ovlivnit vnější vlivy, které mají nepochybně velký vliv na celkový finanční výsledek ve zdaňovacím období např. zvýšení daní, prudké zdražení vstupů (energií), světová pandemie atd. Z hlediska posuzování potencionální nedobytnosti daně nesmí být opomíjena historie podnikání žalobce, jeho dlouhodobý přístup k plnění daňových a jiných veřejnoprávních povinností či jeho součinnost a spolupráce se správcem daně nejen v průběhu kontrolních postupů správců daně, po jejichž ukončení by mělo dojít k případnému stanovení daňové povinnosti.
5. Žalobce uzavřel, že správce daně tak neměl silné důvody pro vydání Zajišťovacích příkazů. Dle žalobce naopak nedostatečně vyhodnotil situaci a neprovedl žádnou analýzu žalobce směrem do budoucna. Žalobce poukázal na bod 7 žaloby, ze kterého vyplývá, že žalovaný tyto silné důvody měl mít (minimálně v případě Rozhodnutí 1).

Shodu s prvopisem potvrzuje

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalobce neprokázal, jakou ekonomickou činnost fakticky vykonává. Dále neuvádí, z jakého konkrétního důvodu mají transakce v hodnotě do 10 000 Kč včetně DPH souvislost s jeho ekonomickou činností. Neobjasňuje, proč nečiní nákupy za vyšší cenu. Zjištění o nepoměru transakcí v hodnotě do 10 000 Kč vůči ostatním plněním ve vyšší hodnotě je pak jedním z vícero důvodů pro naplnění předpokladu budoucího stanovení daně. Hlavním důvodem je nepředložení daňových dokladů a z toho vyplývající neprokázání nároku na odpočet daně. V zajišťovacích příkazech i napadených rozhodnutích byla provedena úvaha o možnostech žalobce generovat zisk. Byl zde zmíněn kontinuální pokles uskutečněných i přijatých zdanitelných plnění od začátku provádění kontrolní činnosti správcem daně. Žalobcem odkazovaná Dohoda o vyrovnání nemovitého majetku se synem žalobce byla uzavřena na sklonku roku 2017, zatímco k samotnému převodu došlo až v polovině roku 2024, a to po zahájení kontrolní činnosti správcem daně. Žalobce se tak zbavuje svého majetku. Prostředky na bankovních účtech žalobce neskytají dostatečnou jistotu pro výběr nesplacené či nestanovené daně, neboť pohyby na účtech jsou převážně tvořeny přeposíláním peněžních prostředků mezi účty žalobce a jejich podstatná část je vybírána v hotovosti. Pokud jde o podíl ve společnosti Betkolor, správce daně ani žalovaný nijak nehodnotili jednání žalobce ve vztahu k zásadě péče řádného hospodáře. Ze zjištěných skutečností pouze dovodili, že ani vlastnictví podílu ve společnosti Betkolor neznámá jakoukoliv záruku uhrazení budoucí daně, neboť sama společnost Betkolor není v dobré hospodářské kondici. Žalovaný je přesvědčen, že dosavadní plnění daňových povinností žalobcem nebo neexistence daňového nedoplatku nejsou takovými skutečnostmi, které by mohly obavu správce daně o vymahatelnost v budoucnu stanovené daně rozptýlit. Ani Nejvyšší správní soud bezproblémovou daňovou minulostí daňových subjektů nevnímá jako absolutní důvod pro nevydání zajišťovacích příkazů, ale pouze jako nutnou součást hodnocení rizik budoucího výběru daně. Jak je zřejmé ze zajišťovacích příkazů, správce daně žalobcem namítané okolnosti týkající se plnění daňových povinností zohlednil.
7. Žalobce v replice ze dne 6. 4. 2025 k otázce jeho ekonomické činnosti odkázal na protokoly o místním šetření a ústním jednání, včetně odpovědi na otázky správce daně z protokolu o ústním jednání, kde správci daně opakovaně vysvětloval, co je předmětem jeho ekonomické činnosti. Žalobce není povinen činit nákupy za vyšší cenu než 10 000 Kč. Žalobce provádí ekonomickou činnost, kterou je výroba modelů a forem pro výrobky z betonových směsí a poradenství k této činnosti. Žalobce provádí nákupy materiálu ke své ekonomické činnosti tak, aby nemusel skladovat velké množství materiálu, protože ani nemá k dispozici prostory k uskladnění velkého množství. Dále provádí nákupy tak, aby jej to v daném okamžiku výrazně finančně nezatížilo. Žalobce se při nákupu nezaměřuje na to, aby hodnota jeho nákupu byla do 10 000 Kč, jak se snaží domýšlet žalovaný. Žalobce nakupuje ten materiál, který potřebuje v daném okamžiku. Pokud hodnota jeho nákupů je do 10 000 Kč, nelze mu to klást k tíži. Žalobce konstatuje, že převod nemovitosti na jeho syna byl dlouhodobým záměrem. Syn si v době podpisu dohody „zařizoval život“ v Praze a nebyl schopen řešit údržbu a opravy nemovitosti. Žalobce měl v té době zdravotní problémy a chtěl provést zmiňovaný převod nemovitosti. Proto došlo k převodu nemovitosti až v roce 2024.
8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl

k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

9. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím, které má pouze předběžný a dočasný charakter. Správce daně při jeho vydávání nevychází z dokazování, ale jen ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. Aby mohl zajišťovací příkaz vydat, musí zjistit takové indicie, které a) přiměřeně nasvědčují budoucímu stanovení daně, a zároveň b) odůvodňují obavu o její budoucí vybrání. Rozhodné skutečnosti ohledně splnění obou uvedených podmínek musí být přezkoumatelným způsobem uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu, přičemž úvahy správce daně týkající se jejich naplnění podléhají soudnímu přezkumu v plném rozsahu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2021, č. j. 3 Afs 168/2019-38; č. j. 4 Afs 22/2015-104; či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35).
10. Současně platí, že odůvodněnou obavu lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytost), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům, je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení daňového nedoplatku, a naopak (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2015-104). V každém případě je však vždy třeba zkoumání vzájemné „proporce“ mezi oběma těmito kritérii, která musejí být naplněna souběžně, provádět přísně individuálně s ohledem na skutkové okolnosti daného případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 8 Afs 128/2019-78)

K předpokladu budoucího stanovení daně

11. Ze správních spisů soud zjistil, že hlavní odůvodnění předpokladu budoucího stanovení daně bylo, že žalobce k většině přijatých plnění nepředložil žádné daňové doklady. Dle bodu 18 Rozhodnutí 1 se za 1. čtvrtletí 2021 a 2. čtvrtletí v celkovém poměru jednalo o 97,6 %, resp. 97,98 % uplatněného nároku na odpočet daně. V bodech 21 až 24 dále vyjádřil žalovaný pochybnosti stran plnění, u nichž žalobce doklady předložil. Na tyto závěry žalobce v podané žalobě nijak nereagoval. V rámci Rozhodnutí 2 byly již daňové kontroly za předmětná období 2. až 4. čtvrtletí 2020 a 4. čtvrtletí 2022 ukončeny s tím, že ani těchto případech žalobce nepředložil daňové doklady k významné části uplatněného nároku na odpočet daně. Žalobce k otázce chybějících dokladů pouze uvedl, že tyto byly zničeny při havárii.
12. Krajský soud se s ohledem na výše uvedené ztotožňuje se žalovaným, neboť okolnosti zjištěné správcem daně jsou dostatečné pro naplnění podmínky pravděpodobnosti budoucího stanovení daně a považuje za nadbytečné se blíže zabývat ekonomickou činností žalobce, a tedy i závěrem, že žalobce nestandardně prováděl ve větším množství nákupy, které nepřesahovaly hranici 10 000 Kč. Přihlédl přitom ke skutečnosti, že v žalobě absentují adekvátní námitky žalobce vůči závěru, že hlavním důvodem pro naplnění předpokladu budoucího stanovení daně je právě nepředložení daňových dokladů (srov. např. bod 53 Rozhodnutí 1).

K předpokladu budoucího obhrožení výběru daně

Shodu s prvopisem potvrzuje

13. Předně je nutno konstatovat, že žalovaný se tímto předpokladem důsledně zabýval v napadených rozhodnutích, a to v bodech 30 až 43 a v bodech 22 až 35 Rozhodnutí 2.
14. V obou případech soud považuje jako stěžejní okolnost, že se žalobce pokusil po zahájení kontroly ze strany finančních orgánů zbavit majetku, tj. převedl jednu ze svých nemovitostí (rodinný dům č. p. X a přilehlé parcely ve V. K.) na svého syna prostřednictvím darovací smlouvy. Dle zjištění správce daně žalobce vlastnil dvě nemovitosti, přičemž druhou (v O.) má zatíženou zástavním právem banky. Žalobce tuto skutečnost odůvodnil tím, že převod nemovitosti na syna byl jeho dlouhodobým záměrem, avšak v průběhu předcházejícího řízení nijak nedoložil a neodůvodnil, proč k převodu došlo právě až po zahájení kontroly. Až v soudním řízení žalobce předkládá dohodu o vyrovnání nemovitého majetku ze dne 25. 12. 2017 a tvrdí, že k převodu nemovitosti až v roce 2024 došlo v důsledku zdravotních problémů žalobce a okolnosti, že syn žalobce v době podpisu dohody nebyl schopen řešit údržbu a opravy nemovitosti.
15. K uvedenému soud předně konstatuje, že podle ustálené judikatury nelze nedostatečnou aktivitu daňového subjektu v daňovém řízení „dohánět“ v řízení před soudem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-124 a ze dne 25. 3. 2021, č. j. 6 Afs 223/2020-28). Žalobce neuvedl, že by zde existovala překážka, pro kterou dohodu o vyrovnání nemovitého majetku nemohl předložit již v řízení před správcem daně či žalovaným a svou pasivitu v předcházejícím řízení tudíž nijak neodůvodnil. Nadto žalobcem předložená listina není způsobilá prokázat závěr, že k převodu nemovitostí muselo nutně dojít právě až v průběhu roku 2024 (po zahájení kontrol). Z tohoto důvodu ji soud neprovedl k důkazu. S ohledem na uvedené pak lze souhlasit se správcem daně a žalovaným, že se žalobce pokusil převodem nemovitosti na syna zbavit majetku a tuto skutečnost nijak v průběhu daňového ani soudního řízení nevyvrátil.
16. Pokud se týče skutečnosti, že dochází k převodu likvidních prostředků mezi účty žalobce a tyto jsou následně vybírány v hotovosti, soud odkazuje na odůvodnění jednotlivých zajišťovacích příkazů. Pohyby na účtech žalobce jsou tam popsány poměrně detailně (lze odkázat např. na body 30 až 34 zajišťovacího příkazu za 2. čtvrtletí 2020) a podle soudu lze i tuto okolnost považovat za nestandardní pro účely hodnocení hospodaření žalobce. Žalobce uvedl, že *„při dosahování zisku se naopak finanční prostředky musí „točit“ a ne je kumulovat na bankovních účtech“*, avšak nijak nevysvětluje, proč finanční prostředky cirkuluje právě v rámci svých účtů a pak je následně vybírá v hotovosti. S ohledem na výše uvedené akceptuje soud i závěr žalovaného, že prostředky na bankovních účtech žalobce neskýtají dostatečnou jistotu pro výběr nesplatné či nestanovené daně, neboť jejich objem v čase značně kolísá, jak je popsáno v odůvodnění napadených rozhodnutí a zajišťovacích příkazů.
17. Zároveň z výše uvedeného plyne, že se správce daně i žalovaný dostatečně zabývaly hospodařením žalobce i úvahami do budoucna, tedy že rozpoznatelným trendem je pokles celkového počtu transakcí na účtech i obratu v jednotlivých letech. V tomto směru lze opět příkladmo odkázat na odůvodnění zajišťovacího příkazu za 2. čtvrtletí 2020, bod 42, ale ostatní zajišťovací příkazy obsahují totožnou úvahu. Takovou analýzu považuje soud za dostatečnou, přičemž žalobce tyto konkrétní údaje ani nenapadá v žalobě (kromě obecných tvrzení, že neutlumoval úmyslně svoji činnost). V neprospěch žalobce svědčí rovněž skutečnost, že k útlumu jeho podnikatelské činnosti došlo zejména po jeho uvědomění o provádění kontrolních úkonů ze strany správce daně (srov. body 37-39 Rozhodnutí 1 a body 29-31 Rozhodnutí 2).

18. Pokud se týče námitek týkajících se obchodní historie žalobce, soud souhlasí, že předchozí dobrá obchodní historie a platební morálka žalobce by měla být součástí hodnocení rizika vyvedení aktiv za účelem zmaření vybírání budoucí daně. Avšak v tomto konkrétním případě správce daně v zajišťovacích příkazech konkrétně popsal, že žalobce historicky vystupoval ve společnostech, které skončily za jeho činnosti v likvidaci a zanikly, v jednom případě byla na majetek společnosti nařízena i exekuce. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že obchodní historie žalobce není v tomto případě způsobila působit jakkoli v jeho prospěch.
19. Uvedené lze zcela vztáhnout i na účast žalobce na činnosti společnosti Betkolor. Žalovaný v rámci bodu 41 Rozhodnutí 1 a bodu 33 Rozhodnutí 2 shledal, že „*ani v případě aktuálního působení ve spolčenosti Betkolor se nedá hovořit o tom, že by z něj plynula pozitivní hospodářská bilance, o níž by se mohl pro případ úhrady v budoucnu stanovené daně mohl opřít.*“ Podstatou argumentace žalovaného je, že ani účast žalobce na této společnosti není spolehlivým indikátorem o spolehlivém přístupu žalobce k jeho závazkům (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, 5 Afs 321/2017-29 a ze dne 7. 1. 2015, č. j. 4 Afs 22/2015-112, na které odkazuje sám žalobce). Otázka, zda se žalobce čerpáním úvěru choval ekonomicky a s péčí řádné hospodáře pak není v této věci podstatná, neboť ani v případě kladné odpovědi by nebyla způsobila vyvrátit nashromážděné obavy o budoucí vymožitelnosti daně.
20. Závěrem lze konstatovat, že ačkoli některé skutečnosti mohou být v podnikání běžné, jak tvrdí žalobce, nelze přehlédnout celkový kontext všech okolností, které daňové orgány v předcházejícím řízení nashromáždily. Tyto pak zejména v celkovém souhrnu naplňují předpoklad budoucího ohrožení výběru daně, proto soud i v tomto bodě přisvědčil žalovanému. S ohledem na to, že se žalobce pokusil zbavit svého majetku pak soud ve shodě se žalovaným hodnotí tyto důvody jako „silné“.
21. Krajský soud s ohledem na uvedené žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. července 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senát

Shodu s prvopisem potvrzuje